



## ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20  
BARCELONA.

## PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.  
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

## D' AQUÍ D' ALLÀ.

Ja que l' estat de siti no 'm permet ocuparme de certas coses que jo voldria, tinc de buscar assumptos, ab la llanterna tapada y girant la cara á cada pás de por de que 'm segueixin.

La ploma avuy tremola davant de la bayoneta.

Pero no temin, mentres hi baja homes al mon, hi haurá materia per escriure una revista.

Y quan dich homes, vull dir donas també.

Jo saludo ab tot lo cor y ab tota la galanteria de que soch capás á las damas mallorquinas, que han tingut l' idea estupenda de celebrar lo primer Congrés femení nacional.

Perque ja deuen saber que 's tracta de celebrar un congrés de senyoras, á fi y efecte de reconquistar drets que no tenen, prerrogativas de que careixen, llibertats que se 's negan y facultats que 'ls homes egoïstas posan en duple.

Jo no sè fins a quint punt arriban las sèvas pretensions, dat que las donas no 's perden may per demanar. Podria ser que de aquell Congrés ne sortis un canvi en las funcions domesticas dels dos sexes. La dona anirà á la Bolsa ó al Escriptori, ó á l' Audiència a defensar causas ó al capsal dels líts a escriure receptas; la dona comerciarà ó dirigirà una industria, y l' home mentres tant se quedara á casa á fer mitja, bressar la criatura, surgir las faldilles de la dona, repassar la roba blanca, comprar, escombrar y fer ganxet.

Hi haurá donas diputadas, gobernadoras y ministras; l' exèrcit se formarà exclusivament de donas, obtenintse ab això dos grans ventatges en garantia de la independència de la patria. Aixis per exemple, un batalló de macas atreverà al enemic fentlo caure en las emboscades, y un batalló de lletjas, lo farà fugir horroso y dispers.

Qui es capás de preveure la gran transformació social que 's ha de realisar lo dia que triunfin las ideas respecte al predomini de la dona?

Lo Congrés de Mallorca donarà lloch á que 's especificuin las verdaderas aspiracions de la dona.

Desde l' moment jo concedeixo un dret á la dona: lo de demanar als homes sempre que vulgan casarse, en lloch de ser l' home, com fins are, qui las demani á n' elles. Ellas que trihin, y sápigan que desde are 'm poso á la sèva disposició.

Respte al vestir, no m' hi fico, perque en aquest punt han invadit lo guarda-roba del genero masculi: elles duhen casacás, sachys, levitas, abrichs, sombreros y calsas, hermillas y corbatas: l' home en cambi, sobre tot durant l' istiu, porta vano.

En quant á l' influència social, ellas s' emportan to-

tas las galanterias y atencions: en la tranvia se 'ls cedeix lo puesto; pel carrer se 'ls cedeix l' acera; al saludarlas nos posém als seus peus, y en totes las qüestions, tractantse de una dona l' hi doném la raho. Y donchs que més volen?

Igualarse al home?

—Ah, deya un amich meu, metje y filòsop á la vegada: es ben inútil: per igualarse al home sempre 'ls faltarà alguna cosa.

Y ab quin brillo las damas mallorquinas convocan aquest Congrés, que deu celebrarse precisament á Palma de Mallorca.

Y are diguinme perque no l' han fet en la península. Veyàm. ¿Per qué havian de triar un' illa per la celebració del Congrés?

¡Ah! Jo hi veig l' instint femení: han triat un' illa porque tractan de embarcarnos. Lo mateix de sempre.

No importa, encare que siga menester posarse un vél á la cara serà qüestió de anarhi y pendre assiento á las tribunes.

Es qüestió de anar á sentir discursos de tiple y contralt, á no ser, com es molt probable, que alguna de las oradoras se limiti á parla á los ulls. ¡Quins discursos més eloquents no pot fer una morena, ab sols moure las pestanyas! Y las ròssas de ulls blaus? Y las castanyas?

¡Ay senyor!

Serà qüestió de derretirse!

Y per las qüestions diplomàtiques ¿qui s' atrevirà á negar las grans condicions que tenen y desplegan sempre las filles de Eva?

Y per las qüestions d' Estat ¿qui millor que las soldates que buscan nuvi?

Y per las qüestions de guerra ¿qui es capás de resistir a una sogra?

Y per las de Hacienda ¿cómo negar lo porta-monedas á una dona hermosa?

En materias de discutir, ningú com ellà: lo dificil será que un cop s' haja entaulat una discussió, la que tinga las cartas vulga deixarlas.

¡Pero qui sab!

Jo crech qu' encare que l' Congrés femení se arribi á reunir, serà totalment impossible que puga constituirse.

¿No saben per què?

Perqué serà necessari comensar com comensan tots los Congressos, nombrant una presidència d' edat, y no trobarán cap dona que vulga ser més vella que las altres.

Los que daption de l' existència dels miracles, lleixin lo següent cas que ha passat á Navarra:

Una pobre dona, que 's deya Tiburcia, sumament

devota y escrupulosa, acostumava á resar davant de la porta de una ermita, tancada ab reixat, y ho feya ab aquella santa compunció que donan las creencias arrelades.

Un dia, á lo millor del reso, senti una vèu que venia de lo alt, una vèu divina que l' hi deya:

—Tiburcia, filla mèva, ja estàs perdonada!

Tota plena de ardor religiós, preguntà la beata:

—Sous vos, senyor Déu meu, lo qui 'us dignèu parlar-me?

—Si, Tiburcia, filla mèva, jo soch.

—Y qué hi fet jo, per mereixre aquesta gracia?

—Has precat, tens fe y sè qu' ets despresa.

—¿Y qué voléu de mi?

—Arribat á casa tèva, pren tots los diners que tinges y á dos quar's de nou del vespre tirals á través de la reixa dintre de l' ermita, y seràs salvada.

Tiburcia no tocava de peus á terra. Se creya ser una santa, escullida per la gracia del Senyor. De amagat del seu home prengué quatre ó cinch unsas d' or, tot lo capital que possebhan, fruit de llarchs anys de treball y estalvis, se 'n anà altre cop á l' ermita á l' hora indicada, pregà fins á las deu del vespre, y tirà aquellas monedas á través de la reixa.

Aquella vèu mateixa vá dirli:

—Ja sé, Tiburcia, que m' ho donas tot.... Vésten tranquila, estàs salvada.

Y are figúrinse l' endemà al seu home, al tenir noticia del fet, corrent desesperat cap á l' ermita en busca de las cinch unsas.... L' infelís, al no trobarlas, se arrancava 'ls cabells.

Aixis s' estolvirà que se l' hi socarrimin ab lo foch del infern, ahont anirà á penar per tota una eternitat per la sèva falta de creencias y per l' excessiu egoisme que demostra.

En cambi la Tiburcia, ja té 'l lloch senyalat entre las benaventuradas.

P. DEL O.

## A CASA MEVA.

Estich al cel; ja comprendrà que això es un dir. No obstant si no hi estich al peu de la lletra poch se 'n falta.

Figúrinse un quint pis ab entressuelo, que ja 'ls dich jo que s' hi pot estar per las bonas vistes. Veig tot Barcelona sota 'ls mèus peus.

Me dirán sens dute que ha de esser pesat pujar tant alt; pero ja veurán tant com pesat no; pero cansa una mica escalar los 112 esglahons, sobre tot quan un té las camas trencades de corre tot lo dia. Hi ha días que juraria que n' hi afegeixen.

Y l' quart, sembla una joguina; baixet de teixó que quant me vull estirar tinc de sentarme per no tocá'

sostre y hasta la finestra l' han feta ajeguda, vull dir, més ample que alta, que quant la tinch oberta, sent lo cuarto tant petit, sembla l' obertura de un ninxo sense lèpida.

Tal volta no gosaren alsar més la casa per por de què á las branás del terrat no 'ls rodés lo cap al mirar abaix, y está clar, ho vá pagá 'l meu quart.

En lo decorat no hi busquin luxos; sobre una calaixera ab un escaparate que hi vá posar la dispesera, per no saber ahont enquistirlo, hi tinch las tres Gracias, que 'm ván costar dotze galls á un santi di guixi y per las parets quadros de sants y fotografias encastadas ab pà mastegat, quatre cadiras, una taula, 'l llit y lléstos.

Are, en quant á esbarjo demanin. L' ayre s' hi passeja, com si m' ajudés á pagá 'l lloguer, tant que no puch d'ixar res sens apuntarho ab agullas, pues entre 'l balcó que dona al cel obert y la finestra que vé á nivell de la trampa del colomar de la casa del costat, hi ha una corrent continua.

Aixó 'm fá recordar que soch amich del colomista L' amistat va venir d' unas rahons que vaig tenirhi, perquè un dia l' hi volia pendre un monji-roig y se 'n vá adonar; pero desde llavors que som molt amichs y l' hi he fet corre un parell de caps-frares que no 'ls dich res.

Visch tranquil y lliure com lo pardal que vola tot lo dia pè 'ls terrats y se 'n vá á dormir en lo rech d' una canal ó en la torre d' un campanar.

Oh! y are, que he renyit ab la xicot. Després que l' hi vaig tornar las seves cartas, es á dir las que vaig trobar, (pues que 'l xicot de la dispesera, un bailet d' uns vuit anys mes dolent que la tinya, las pispava y las feya servir per fer barcos y aucells) ja vaig creurem iest; pero cà, llavors vá demanarme una trena de cabells, que com es cosa que 'm fa fàstic me l' havia pulida 'l dia que me la doná per tres pessetas, veniente obligat á dirli á 'ella si m' ha tornat las mostres de llangonissas què 's menjava ab un obri y tancá d' ulls, que desseguida que 'm veia m' escorcollava totas las butxacas per si 'n portava un trós, perque jo, senyors, soch comissionista d' una fàbrica de llangonissas que no gastan gens de caball, lo més que s' hi posa es carn de bou y aixó encar quan se'n mor algun.

Quant paso 'l dia á casa, si 'n estich de distret! Ni al c. se. Treyent lo cap al cel-obert ja tinch feyna tallada. A sota hi ha una modista que quan se posa á cantar una sarsuela, no para fins que l' ha cantada tota.

Al davant hi donan las cuyñas y jo soch molt amich de la minyona del quart pis, desde que vaig clissarla. Al vespre tot rentant los plats, com are fa calor, se disfrutan de molt bonas vistes.

Al tercer pis hi ha una Casa de partos que fins me van enviar un prospecte que deya: «Ya era hora de dotar á Barcelona...» (ja ho crech, com ja tè l' edat) «de una casa de partos...» (Mare de Déu) «cuya falta se dejaba sentir, etc» Jo vaig pensar que per are no 'm feya cap falta, pero avuy per demà qui sap! passan tantas coses en lo mon.

Per cert que aquests son los estadants més dolents de la casa deixant apart la mestressa. Quin plorar de criatures y xisclets! Com hi ha mon que no 'm deixan sosregar.

Molts vespres qu' es cás dormir!

Y perque una nit agafant la guitarra del dispeser, que per més senyas l' hi faltan dugas cordas, vaig cantar mitj' hora de peteneras, me volen d' escàndol! Vá sortir la llevadora á la eixida ab una tassa de camamilla á la mà á cridar que hi havian malalts, y figúrinse, perque vaig dir que si n' estavan, elles ne tenian la culpa (Mare de Déu quin terratrémol!) Fins vá sortir la mestressa feta una furia, dihent que 'm faria treure de la casa, que ja n' estava cansada, que l' hi feya malbè 'ls poms de l' escala picant ab lo bastó, y 'ls hi cambiava las estoras de la porta quan pujava.

En tant la llevadora per donarli la rabó vá treure més lo cós en fo a y sens pensar se l' hi vuydà la tassa á la cara de l' altra, que mirava enlayre y entre disculpare l' una y cridar l' altra que jo 'n tenia la culpa, s' armà la saragata del sgle.

Estich segur que encare cridarian si de dintre no s' baguessin sentit xiscles, que van venir com l' anell al dit per acabar las rahons.

Per coronar dignament lo veynat, en lo segon pis hi ha un cologi de noyas, que tot lo sant dia están cantant oracions, y ipobre de mi que pujés l' escala per anar á dinar á l' hora qu' elles baixan, que prou trobaria l' escudella més covada que si fos la del dia antes! Quant comensan á baixar no acaban may més, com que han de anar de una en una perque l' amplaria de l' escala no permet més.

Ab aixó lo meu pis per mi es lo lloch més divertit per passarhi un rato, allò es un infern; figúrinse 'l xicot de la dispesera saltant y fent soroll, la modista de sota cantant, las criadas baladrejant per las cuyñas, 'ls xiscles y plors de ca la llevadora, 'l cantar del cologi y jo que quan estich sol no més faig que xiular y si à això s' hi afegeix algú que fá dissapte y espolsa en lo cel-obert, ó bé que tocan las campanas d' alguna iglesia vehina per algun funeral, tot aquest conjunt fá l' efecte de uns esquellots immensos capassos d' aixordar á algú altre que no estés encantat, com jo, de las ventajes que té per mi la casa ahont visch. M. JHONSON.

## UN COP D' ULL ALS TEATROS.

—Noy, deya un senyor al seu criat arribat, á la primera cantonada, y vés quina funció fan avuy á Novecats, al Tívoli y al Retiro.

Al poch rato tornava 'l criat.

—¿Quina funció fan?

—Ay senyor: en tots los teatros fan la mateixa: per las cantonadas no hi ha més que un cartell.... tothom lo llegeix... los teatros deurán estar molt animats.

—Bé, vaja, y qué diu aquest cartell?

—¡BANDO! Jo hi cregut qu' era 'l titol de la funció. En efecte, s' havia proclamat l' estat de guerra, ab acompañament de banda militar. Lo bando y la banda, com si diguessim marit y muller. ¡Ay! Quant surt aquest matrimon! Los teatros están sempre molt desanimats. Los pares de familia diuhen:

—A entrada de fosch, á casa tothom.

Y 'ls teatros fan la funció á benefici de las butacas y de las cadiras. Los empressaris s' estolvia la pena de contar diners y fer cartutxos, y sols los periódics, los venedors d' últimas horas y 'ls bolsistas que jugan á la baixa, fan lo seu agost.

Pero aixó dura tot lo més un parell de dias. L' home s' acostuma á tot, y ab estat de pau ó ab estat de guerra, ab perill ó sense perill, al úlit torna al teatro, per satisfacció y consol de las empresas.

. . . Novedats: *Las querellas del rey sabio* per Valero y Vico (D. Alfonso y D. Sancho). En Tutau feya en Maclurca. Ab tals elements l' obra havia de sortir admirablement desempenyada. Per un moment en Valero vá ferme por. ¡Al pensar que representava l' autor de las *set partidas*, en plé estat de guerra!... Pero quan vaig veure que fins los agents de la autoritat aplaudian, vaig tranquilisarme. La veritat es qu' estigué assombrós y Vico també. En Tutau fá del paper de Maclurca, una de las seves creacions.

D. Juan Tenorio, posada después de las *Querellas*, doná ocasió á Vico de fer un D. Juan, com pochs n' n'aguém vist. ¡Y la Sra. Mena? Vaja que ab la D. Inés vá fer rotollo. Pocas damas del teatro modern, estarán á tanta altura. Lo públich entusiasmata.

. . . Al Tívoli, després de celebrar los beneficis de la Franco de Salas y del Orejon, van aprofitar las circunstancies per tancar tres dias las portas del teatro y preparar una segona temporada que vá principiar lo dimecres ab *Robinson* á la tarda y *El barberillo* al vespre. Aquestas obras son ja coneugudes, pero aixó no obsta perque 'l públich las vagí á veure cada vegada que 's posan en escena.

. . . ¿Qué vá que ja saben lo que han fet, lo que fan y lo que farán al *Espanyol*?

Sí, senyors, sí: la *Mascota*: *Mascota* á la tarda, *Mascota* al vespre, *Mascota* avuy, demà y demà passat, *Mascota* sempre. Ja ho veuen, la mina es inagotable, y es de creure que 'l dia del judici a dos quarts de nou del vespre sentiré encare la *Mascota*.

. . . La Tetazzini s' ha despedit ja del públich del Bon Retiro, cantant lo *Faust*, davant de una concurrencia que omplia 'l teatro de gom á gom. Lo paper de la Margarida l' hi escau molt bé donantli ocasió de lluir lo seu talent y de recullir aplausos entusiastas. De manera que la funció de despedida sigüé per la jove cantant un gran triunfo. L' obra en general surti bastant ajustadeta.

. . . Al *Circo* continúan cassant lo *Ciervo*, y aixó qu' estém en temps de veda. Pero què volen ferhil si l' espectacle es tant animat y 'ls salts de las amassanas y las caygudas del anglés fan de tant bont veure!

Ademès segons se 'ns assegura, aviat se verificará 'l debut de nous artistas.

Endavant y foral!

. . . Quan vaig llegir lo primer telégrama sobre l' horrible catàstrofe de Casamiciola, ja vaig dirlo:

—A horas d' are en Piquet ja 'n déu escriure un drama.

Perque en Piquet es un autor dramàtic de circumstancies: no 's mou una fulla que no l' inspiri. ¡Y cóm no l' ha de inspirar un terremoto?

Entre l' dilluns y l' dimarts despatxa 'l drama: 'l dimecres se treuen copias, lo dijous se reparteix y 's llegeix, divendres y dissaptes ensaja y 'l diumenge 's posa. Ja ho veuen, ni l' electricitat.

Y are dispésin si no 'ls dono més detalls sobre la *Catàstrofe de Casamiciola*.

Haig de dir la veritat, no vaig anarhi gsaben per què? Per no pendre mal.

N. N. N.

## QUÈSTIÓ DE FALDILLAS.

FRAGMENT<sup>(1)</sup>.

Los homes! qui no 'ls coneui  
que no 'ls compri. tots plegats  
gsaben que son? uns malvats;

(1) Del monèch: *Quèstió de faldillas*, del jove poeta D. Ramon Coll Gorina, estrenat en lo teatre del Bon Retiro de Tarrasa, en la funció a benefici de la distingida primera actris D. Mercé Abella.

cap n' hi ha que no mossegui.  
Passém revista: soltes,  
filoxera desbandada,  
triquina gens desganada  
que 'ns busca 'l cor ó algo més.  
Si 's escoltém malament;  
sinò 's escoltém, pitjor:  
es dir, qu' una á lo millor  
sempre 'n surt ab escarmant.  
Jo la vritat, se 'm esquerda  
l' oido, y es ma'a esirella;  
¡Ay, solters! fruita novella  
qu' indigesta per ser verda.  
Si la que topan es jove,  
adèu Madrid, ja ha caigut;  
com per tots ells la virtut  
es un mobile que no 's troba,  
buscan, miran y segueixen  
nostres passos com llebrers;  
sempre ho dich, tots los solters,  
com son los qu' enrepoleixen,  
la noya ab amor s' hi arrisca,  
nos agradan y 'ns delim,  
y després 'ns penedim,  
sobre tot si una rellisca.  
L' amor per ells, es la broma;  
l' estimació touteria;  
lo fè patí, sa alegría;  
l' engany, lo que fá més home.  
Quant era noya, aixó si,  
molts mosquits jo clos lo puny,  
solters, de mij hora liuny  
sempre los hi vist vent.  
Si 'n volen creure, noyetas,  
no creguin may lo que diu.  
mosquits ja n' hi ha á l' istiu,  
que las seves amoretas  
es passá temps y res més:  
que 'n vè un, deixin que vingui,  
si es d' aquells que no convingui,  
l' hi fan arreglá 'ls papers  
y sense sè cap notària.  
Li diuhen: tè 'l plet milj mort,  
li donan 'o passaport  
sense allargá la sumaria.

Y 'ls casats fan lo mateix,  
si no fan més esbalots,  
lo casat, es entre tots  
qui 'ns fa fondre molt més greix.  
No comprehend com se 'ls abona,  
si son l' escala del pecat,  
no hi vist may, may cap casat  
qu' estés content de la dona.  
Y 'l mes bò de tot, jo si,  
es que sempre 'n treuen copia,  
y deixan sempre la propia  
per la dona del vehí.

Y i que fán, es que si deixan  
entreveure 'ls embolichs,  
es donar greix als amichs,  
perque si aquesos coneixen  
que 'l marit vá de trafica.  
encare qu' elles s' hi oposin,  
es molt facil que li posin  
un cap, que no 't dich musica.  
Y acabat se queixará  
si la dona per despit  
al véure un amor fallit  
que vá jurarli en l' alçà,  
busquí un a tre amor més vist  
y acabi ja sas desditxas  
perque així un au ó a mitjas,  
francament, déu ser molt trist.  
Sempre ho dich a n' el senyò,  
ell se posa 'ux! si enrahona,  
diu que l' hi esguerro la dona;  
lo que faig ab tot això,  
es qu' ell s' amuixa, s' amuixa,  
y ella viu molt més tranquila,  
avants ell, era un Atila,  
avuy... es, ni una marruixa.  
¡Oh! no diguin, ja 't coneix  
herbeta que 't dius mardix;  
tots son uns, y 'l qu' es j., 'ux!  
parlant de casats no 't crech.  
May ni 'l cristia ni l' ateo  
á la dona han estimat;  
aquest es l' unich casat  
que l' estimava; Amadeo.  
(Mostrantlo.)

Allò es portá estimació  
y un amor que no 's pot creure,  
per xó no l' podian veure;  
per sè un home massa bò.

RAMON COLL GORINA.

## ESQUELLOTS.

—Diuhen alguns que la plassa está en estat de siti, altres en estat de guerra. ¡Hi ha alguna diferencia entre aquests dos estats?

Un militar aficionat á fer conquestas, explicava la diferencia en aquests termes:

—Jo persegueixo á una casada, la segueixo tot lo dia, passo una part de la nit al peu del seu balcó, no la deixo á sol ni á sombra: aquí teniu l' estat de siti. En això succeix que 'l seu marit se 'n adona yarma un sagrimental: ja tenim l' estat de guerra.

En Valero es un gran actor.

Pero ha de regoneix una cosa: que 'l teatro no está percut, que hi ha més cómichs de lo que sembla, y que à Madrit sobre tot es ahont se fán las grans comedias del sige.

Recordan lo de la famosa càtedra del Conservatori?

Al principi, en recompensa del mérit del gran actor li hi concedeixen la càtedra, à só de bombo y campanillas.

Després, sense dir res, à la sordina, suprimeixen la càtedra, avants de que pogués pendre possessió.

La prempsa 's queixa, y un ex-ministre escriu que la càtedra serà conservada.

Y surten los pressupuestos del Estat en la *Gaceta*, y en la plantilla del Conservatori no hi figura 'l nom de 'n Valero, ni la càtedra que li havia sigut otorgada.

¿No es veritat que la comèdia es divertida?

\*

Y à propòsit de 'n Valero, se 'ns demana una recificació.

No sigueren tres ó quatre 'ls treballadors que alguns dies endarrera li regalaren un porta-moneda de plata.

Fou un tot sol.

Queda complascat l' interesat.

Una infelis dona víctima de un atach de feridura, després de ausiliada convenientment en la casa de socorro es trasladada al Hospital.

Pero allí 's negan à admetre-la. ¿Per quin motiu? Per que 'ls llits que hi ha vacants diu que 's destinan à enfermetats més graves.

Si jo 'm trobés dintre la pell del rector del Hospital tindria un remordiment de conciencia, per no haver cedit lo meu llit à aquella infortunada dona.

—«La caritat b'en entesa comensa per si mateix» me respondrà sens du-te. Pero aquesta màxima es massa egoista, per ser cristiana.

A Gracia una dona vā envenenar al seu marit.

L' envenenadora es fornera.

Per lo tant ja tè pà per tota la vida.

A la Companyia general de Tabacos de Filipinas, en l' exposició colonial de Amsterdam li hi han concedit lo diploma de honor.

No tingan por que may concedeixin semblant diploma à las fabricas de cigarros d' estanch.

L' únic dipl ma que aquestas podrian guanyar en tot cas, no seria de honor, sino de horror.

Alguns joves aficionats à la tauromaquia projectan estableir à Barcelona una societat per donar corridas de novillos en distintas èpocas del any.

Ab l' estat de siti permanent y una societat taurò-maca, l' Espanya no sols està salvada, sino qu' està divertida.

Exàmen de trigonometria:

L' alumno queda cortat à la pregunta del professor. Y aquest ab molta serietat exclama:

— Parece increible que nueda V. vivir en una ignorancia tan supina de las funciones del seno.

Continuan acudint pelegrinacions à Lourdes.

Y 'm consta de bona tinta que la Verge 's troba en uns grans compromisos.

L' altre dia, per no anar més lluny, al mateix temps que un pagès l' hi demanava que plougués, un fotògrafo l' hi suplicava que fés un bon sol.

Are diguinme vostés si hi ha manera de complaure al un y al altre.

Lo célebre Marqués de Rives, un dia de aquests ha de compareixen davant de un dels tribunals de Paris.

— De què se l' acusa? Casi de rés: d' estafa y de haber produït la mort de moltes personas, per imprudència temerària.

Ell podrà dir com lo general Narvaez, que al parlarli un dia del seus enemichs, va respondre:

— D' enemichs jo no 'n tinc: los hi fet fusellar à tots.

Lo marqués de Rives dirà:

— De las mevas empresas no 'n queda res enterament, he devorat las accions y 'ls accionistas.

Reflexiò que se 'm acut davant de un *jongleur* que fà equilibris ab una botella.

— Ell ab una botella fà equilibris... Y quants ni ha que ab lo mateix utensili perden l' equilibri.

Una de las preguntas que sorprenen més als testimonis en tot judici oral, sobre tot si son donas, es la que fà 'l President en aquests termes:

— ¿Quina edat té vosté?

La dona avants de respondre vacila: algunas vegadas se torna roja.

Una que 'n tenia 30 al ménos, vā dir un cop que 'n

tenia 25; després no recordantse de lo que havia dit avants, manifestà que 'n tenia 24. Lo President la repà, y ella ab molta sanch freda respon:

— Y bè un any més ó un any ménos, no vè d' aquí.

A un altre, (aquest era home) l' interrogavan en català y ell responia en castellà xampurrat y per més que li deyan que parlés català no 'l podian treure d' aquí.

Això 'm recorda aquell manyà que anava á cala ciutat à demanar un document que l' hi convenia molt. També parlava en castellà sense saberne.

— Ja pot expresarse en català, li deya l' oficial.

Y ell continuava xampurrant.

— ¿Cóm se diu vosté? l' hi preguntava l' oficial.

— Andrés Bohigas para servirlo á n' usted.

— Y 'l seu pare ¿cóm se diu?

— Mi padre... Entodavía no existe.

Volia dir que s' havia mort.

En un restaurant:

— Noy t' hi demanat Champany de la viuda Cliequot, qu' es lo millor y 'l que à mi m' agrada, més y 'l que m' has servit no val res.

— Si qu' es estrany... ¡Ah, ja hi caich! ¿Sab que serà això? Que tal vegada la viuda s' haurà tornat à casar.

Dos extrêms:

— ¿Quin es l' ex'rém de la bravura? — Atacar los primers compassos de un vals.

— ¿Y l' extrém de l' habilitat per un mestre de casas?

— Aparedar l' obertura de una gran opera.

## QUÈNTOS.

Diálech entre un vehi de Cádiz y un altre de Sevilla:  
*Lo gaditá*: — Compare, me desperté esta mañana con la mano puesta en la naix y me acordé entónces de que al quedarme dormido me estaba rascando la punta de las pàvias. Figúrese V. si yo tendré sueño tranquilo.

*Lo sevillá*: — Eso no es nàa, compare. Yo soy muchísimo más tranquilo. Figúrese que una mañana me desperté con toito er cuerpo en el aire y las dos manos apoyadas en el borde del colchon. Me había dormido al saltar á la cama.

Parlan un nebó tronat de un seu oncle molt rich y sense fills.

— ¡Quin home més ditzòs es lo tèu oncle Paco?

— Una mica massa.

— Oh, si, jo sempre ho dich: tè salut, diners, no tè mal-de-caps.. en una paraula, es un felis mortal.

Lo nebó suspirant:

— ¡Mortal! L' únic bò que tè, es que siga mortal.

Escena matrimonial:

La senyora porta un sarrell de cabells fins arran de las celles.

Lo marit, desitjcs de véureli 'l front l' hi demana que 's tiri 'ls cabells endarrera.

Inútil pretensiò. Insisteix lo marit: resisteix la senyora.

Lo marit ab tò dols y persuassiu:

— Dona no sè perque no has de descubrirte 'l front... Pensa que Colon vā descobrir l' Amèrica.

Entre autors dramàtics:

— ¿Escolta y la comèdia qué tal vā anar?

— Horribl-ment... xiulada.

— Cregas que ho sento vivissimamente.

Sorpresa l' autor de la pessa atropellada davant de tanta simpatia, pregunta:

— Escolta... ¿s' pot saber perque ho sents?

— No sabs perque?... T' ho diré ab franquesa; perque xiulada aquesta 't posarás á escriure'n un' altra desseguida.

Diálech entre dos gossos llebrers:

— ¡Estich desesperat! L' amo no mata un malehit conill... En cambi no passa dia que no 'm clavi tres ó quatre perdigons á la pell.

— ¡No sigas burrol! Fés com jo: jo 'm coloco sempre al costat de la llebra que s'alsa, tant acostat com puch, y no 'm toca may.

Un saltimbànquis anuncia que regularà 150 duros á qualsevol que 's presenti á saltar desde la cornisa de la seva barraca fins à terra (cosa de 20 metros.)

Son pochs los que 's prestan á fer la prova. Per últim s' adelanta un jove, medeix l' alsada y pregunta:

— Escolti «ja ho salta vosté?

Lo saltimbànquis respon:

— ¿Qué 's crêu que m' hi begut l' enteniment?

## TRENCA-CAPS.

### XARADAS.

I.

Per las casas veurás tú  
Hu;

Del fiscorn ne tréu l' Ambrós

Dos;

Y una nota veurás qu' es

Tres.

Si enara no m' has entés  
rumia sols una estona  
y veurás que l' hu-segona

serveix pèl hu-dos y tres.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

— Hu-dos are aquell conill  
— Are no pot sè. Total;  
Tres-hu que vindrà en Pasqual  
à dinar ab lo seu fill.

EUDALT SALA.

### SINONIMIA.

Ahí al carrer de Total  
me vaig topar ab en Tot,  
tot igual que un perdigot  
y fet un senyor com cal.

J. M. F. DE PETITS.

### LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 — Poble Català.

4 5 6 4 7 8 2 — Id.

4 5 6 7 8 5 — Id.

8 5 6 7 4 — Id.

4 5 6 2 — Id.

4 5 6 — Id.

3 7 — Nota musical.

4 — Consonant.

DOS LIBERALS.

### ROMBO.

•  
•  
•  
•  
•  
•  
•  
•

Primera ratlla vertical y horisontal, una consonant.—  
2.<sup>a</sup>, un verb.—3.<sup>a</sup>, nom de riu.—4.<sup>a</sup>, prenda militar de vestir.—5.<sup>a</sup>, consonant.

QUINA.

### TRENCA-CLOSCAS.

#### DE TAL CAS.

Combinar aquestes lletras de manera que dongan lo nom de un poble de Catalunya, ahont molts hi van à passar l' istiu.

RAMON ROMANISQUIS.

### CONVERSA.

— Pepa ¿que hi tens ab en Roman?  
— Res.  
— ¿Saps Pepa qu' ets molt trapassera?  
— ¿Perquè?  
— Perque he sabut que tots dos havéu anat a ..  
— ¿Ahont?  
— Entre tots ho havém dit.

VERBI-GRACIA.

### GEROGLIFICH.

D C L  
A I S  
N I  
ad  
Janer 3.

F. AMET.

### SOLUCIÓNS

#### A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.<sup>a</sup>—Po-ma.
2. ID. 2.<sup>a</sup>—Ma-ro-ma.
3. ANÀGRAMA.—Carme-Crema.
4. MUDANSA.—Gerro-Ferro-Serro.
5. CONVERSA.—Quima.
6. ROMBO.—

C  
R A P  
R E S A N  
C A S O L A S  
P A L A U  
N A U  
S

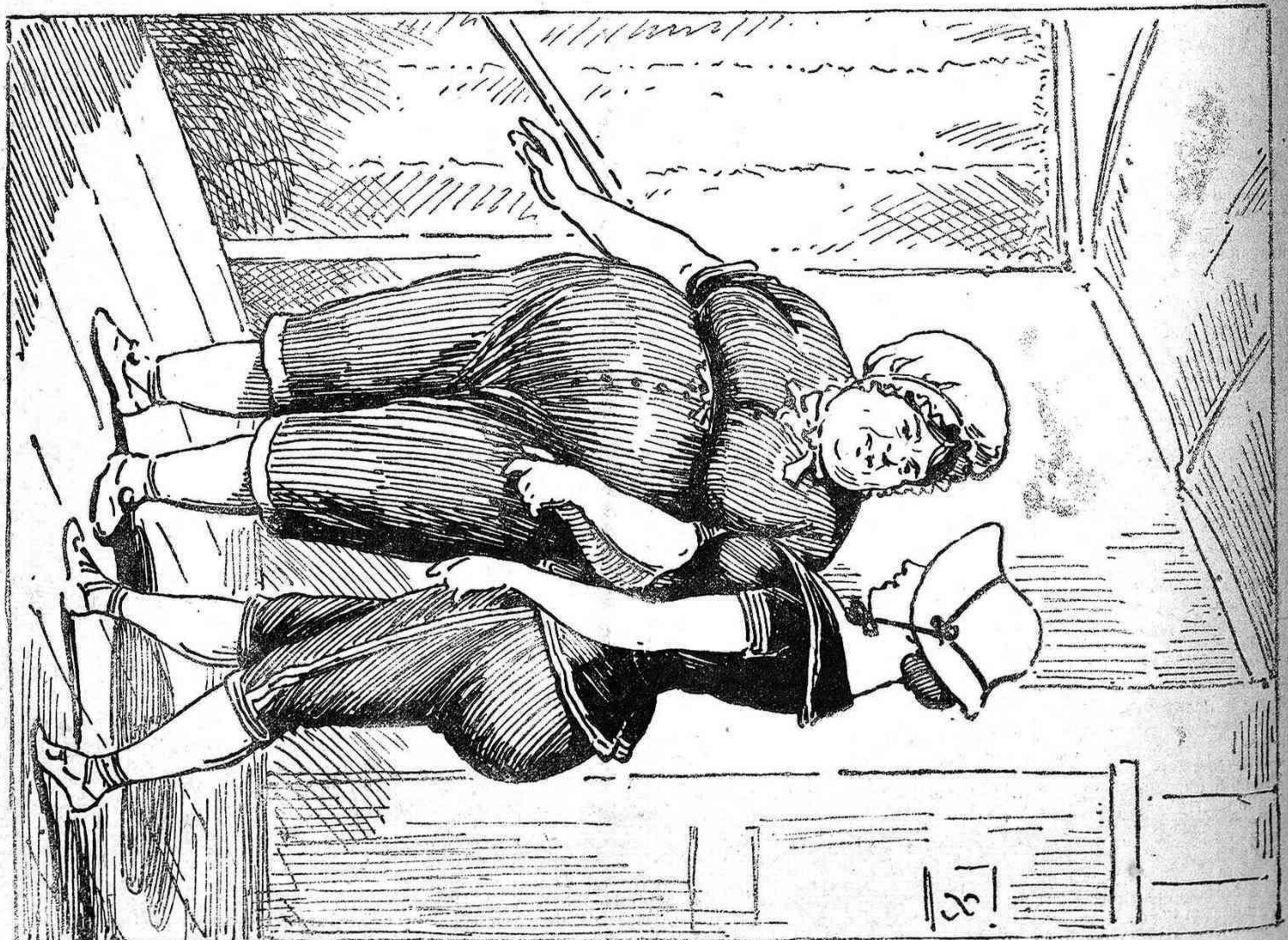
7. TRENCA-CLOSCAS.—Agullana.
8. GEROGLIFICH.—Per remey quina.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch

BANYS DE MAR.



Las que s' ho posan y s' ho treuen.



Las que no s' ho han de posar ni treure.